

บทที่ ๑
ประวัติ

ความคิดที่จะก่อตั้งศาลทหารระหว่างประเทศเพื่อพิจารณาคดีอาชญากรรมสงคราม
ได้เริ่มขึ้นชัดเจนเป็นครั้งแรกเมื่อสงครามโลกครั้งที่ ๑ ได้สิ้นสุดลง กล่าวคือในสนธิสัญญา
แวร์ซาย ๒๑ มิถุนายน ๑๙๑๙ มาตรา ๒๒๘ สหพันธ์มิตรไมตรีระบุที่จะนำตัวพระเจ้าไกเซอร์
วิลเฮล์มที่ ๒ มาขึ้นศาลระหว่างประเทศ โดยถือว่า "กระทำการละเมิดอย่างร้ายแรงต่อศีล
ธรรมระหว่างประเทศ และความศักดิ์สิทธิ์ของสนธิสัญญา" ศาลที่สหพันธ์มิตรไมตรีระบุว่า จะจัดตั้งขึ้นนั้น
จะประกอบด้วยผู้พิพากษา ๕ คน แต่ละคนได้รับแต่งตั้งจากแต่ละมหาอำนาจ คือ สหรัฐ
อเมริกา สหราชอาณาจักร ฝรั่งเศส อิตาลี และ ญี่ปุ่น อย่างไรก็ตามก็ไม่ได้มีการนำตัวพระ
เจ้าไกเซอร์มาขึ้นศาลจริงเนื่องจากพระองค์ได้ลี้ภัยไปอยู่ในประเทศเนเธอร์แลนด์ซึ่งเป็นกลาง
และเนเธอร์แลนด์มิได้ยอมส่งตัวคืนสหพันธ์มิตร

สำหรับความคิดที่จะก่อตั้งศาลทหารระหว่างประเทศเพื่อพิจารณาโทษผู้นำนาซีใน
สงครามโลกครั้งที่สองนั้น เริ่มมาแก่อนสงครามจะสงบ คือในวันที่ ๑๔ ตุลาคม ค.ศ. ๑๙๔๑
ประธานาธิบดีโรสเวลต์และนายกรัฐมนตรีเชอร์ชิลล์ได้ออกประกาศร่วมกันที่มหาอำนาจอังกฤษ
ว่าจะมีการกระทำตอบแทนต่ออาชญากรรมที่พวกเขาได้ก่อขึ้น แต่ในคำประกาศมิได้ระบุ
ชี้ชัดว่าการตอบแทนนั้นจะกระทำต่อเอกชนหรือต่อรัฐ ต่อมาในเดือนมกราคม ๑๙๔๖ ผู้แทน
รัฐบาลสมัยของประเทศไทยในอังกฤษ ๔ ประเทศ ได้ออกคำประกาศเซนต์เจมส์ (The
Declaration of St. James's Palace) ซึ่งมีข้อความสรุปได้ว่า ตั้งแต่เริ่ม

๓. สนธิสัญญาแวร์ซาย ๒๑ มิถุนายน ๑๙๑๙ ส่วนหนึ่งของมาตรา ๒๒๘ ตัวสนธิสัญญาทั้งหมด
ดูได้จาก Supplement of the American Journal of International
Law, Vol. 13, 1969
๔. Woetzel, Robert K., The Nuremberg Trials in Interna-
tional Law, Stevens and Sons Limited 1962 p. 3.

สงครามรุกรานเป็นต้นมา เยอรมันได้ก่อกำเนิดระบบการปกครองที่ทารุณโหดร้ายขึ้นในดินแดนที่ตน
 บิดกรของทางทหาร เช่น คุมขังประชาชน การบังคับเอาตัวอ่อนนอกประเทศ การฆาตกรรมตัว
 ประกัน และการทำลายล้างชีวิตบุคคลพลเรือนเป็นต้น คำประกาศกล่าวว่าการกระทำเช่นนี้
 เป็นการตรงข้ามกับหลักการที่ประเทศอารบะห์หลายชนยอมรับกันมา รัฐบาลสมัยของประเทศดัง
 ๕ จึงขอประกาศว่าจะลงโทษผู้กระทำผิดไม่ว่าจะกระทำในฐานะผู้สั่งหรือผู้รับคำสั่ง หรือได้เข้า
 ร่วมในการกระทำนั้น ๆ ไม่ว่าในฐานะใด ในปีเดียวกันนั้นเองจีนและสหภาพโซเวียตซึ่งเป็น
 ประเทศที่ดินแดนบางส่วนถูกกองทัพอักษะบิเคครอง เช่นเดียวกันก็ได้เข้าร่วมในคำประกาศนี้ ใน
 วันที่ ๑ พฤศจิกายน ๑๙๔๓ ประธานาธิบดีโรสเวลด์ นายกรัฐมนตรีเชอริล และสหภาพโซเวียต
 กันออกคำประกาศกรุงมอสโก (The Moscow Declaration) คำประกาศแสดงถึง
 เจตจำนงของประเทศสหรัฐอเมริกา อังกฤษ และสหภาพโซเวียตที่จะนำตัวผู้ร้ายมาพิจารณา
 คดี ถึงขั้นความตอนหนึ่งมีว่า

"ณ เวลาที่มีการยอมตกลงหยุดยิงกับรัฐบาลใด ๆ ที่ตั้งขึ้นในเยอรมัน นาย
 ทหารเยอรมัน บุคคลและสมาชิกแห่งพรรคนาซีผู้ซึ่งรับผิดชอบ หรือได้มีส่วนร่วมในการทารุณ
 กรรม การฆาตกรรมและการทำลายล้างชีวิตอื่นใด จะถูกนำตัวกลับไปยังประเทศซึ่งการกระทำ
 อันร้ายแรงนั้นได้เกิดขึ้น เพื่อที่จะได้ถูกพิพากษาและตัดสินลงโทษตามกฎหมายของประเทศ
 ที่ได้รับอิสระอีกครั้งภายใต้รัฐบาลเสรีที่จะได้รับการจัดตั้งขึ้น จะมีการรวบรวมรายชื่อให้
 ตะเธิ์ตที่สุดเท่าที่จะเป็นได้จากประเทศเหล่านี้ โดยพิจารณาพิเศษถึงดินแดนที่ถูกรุกรานของ
 ประเทศสหภาพโซเวียต โปแลนด์ เชโกสโลวาเกีย ยูโกสลาเวีย กรีซ รวมทั้งเกาะครีตและ
 เกาะอื่น ๆ นอร์เวย์ เดนมาร์ก เนเธอร์แลนด์ เบลเยียม ลักเซมเบิร์ก ฝรั่งเศส และอิตาลี
 คำประกาศดังกล่าวไม่กระทบกระเทือนถึงกรณีของอาชญากรคนสำคัญ (major

๔. Ibid., p. 4

criminals) ซึ่งการกระทำผิดมิได้มีสถานที่ภูมิศาสตร์แน่นอน และจะถูกลงโทษโดยการตัดสินร่วมกันของรัฐบาลสัมพันธมิตร”

จากคำประกาศกรุงมอสโกจะเห็นได้ว่าสัมพันธมิตรได้กำหนดว่าส่วนใหญ่ของการพิจารณาคดีจะดำเนินไปโดยศาลของท้องถิ่นในดินแดนที่เคยตกอยู่ใต้อำนาจของทางทหารของเยอรมันและได้มีการศึกษากำหนดแบบแผนประเภทของบุคคลไว้แล้ว กล่าวคือพวกหนึ่งจะให้พิจารณาโดยศาลภายใน อีกพวกหนึ่งเรียกว่าพวกชั้นหัวหน้าพิจารณาโดยรัฐบาลสัมพันธมิตรร่วมกัน แต่เป็นที่น่าสังเกตว่ามีได้มีการบ่งชี้ว่าจะมีการจัดตั้งศาลระหว่างประเทศหรือไม่

ในการประชุมที่บัลคา ๑๙๔๔ และปารีส ๑๙๔๕ ก็ได้มีการยืนยันในคำประกาศกรุงมอสโกในเรื่องที่จะนำตัวผู้ต้องหาพิจารณาโทษ

เพื่อให้ได้ผลตามคำประกาศกรุงมอสโก ในวันที่ ๒๖ มิถุนายน ๑๙๔๕ ผู้แทนจากรัฐบาลสหรัฐอเมริกา สหราชอาณาจักร สหภาพโซเวียต และฝรั่งเศส ได้พบปะกันในนครลอนดอน เพื่อวางแผนการพิจารณาคดีอาชญากรคนสำคัญ การประชุมนี้ได้ก่อให้เกิดข้อตกลงลอนดอน ๔ สิงหาคม ๑๙๔๕ (Agreement for establishment of an International Military Tribunal) อนุญาตโดย ๔ ประเทศข้างต้น ก่อตั้งศาลทหารระหว่างประเทศเพื่อพิจารณาคดี ข้อตกลงนี้วางเกณฑ์ตายตัวซึ่งก็คือ ขบวนการศาลทหารระหว่างประเทศที่จัดตั้งขึ้นเอง (Charter of the International Military Tribunal)

๖. Hartmann, Frederick H., Basic Documents of International Relations, McGraw-Hill Book Company, Inc., 1951 p. 161.

๗. Woetzel, op.cit., p. 5.

๘. ผู้พิพากษา Jackson เป็นผู้แทนสหรัฐอเมริกา Sir David Maxwell Fyfe, K.C. เป็นผู้แทนสหราชอาณาจักร ผู้พิพากษา Robert Falco เป็นผู้แทนฝรั่งเศส และพลตรี Nikitchenko เป็นผู้แทนสหภาพโซเวียต

หลังจากนั้นต่อมาอีก ๑๘ ประเทศได้เข้าร่วมในข้อตกลงนี้ด้วย

ข้อตกลงนครลอนดอนกำหนดให้ตั้งศาลทหารระหว่างประเทศขึ้น เพื่อพิจารณาคดีอาชญากรรมสงครามซึ่งการกระทำผิดมิได้มีสถานที่แน่นอน องค์ประกอบของศาลอำนาจศาลและการดำเนินการของศาลเป็นไปตามธรรมนูญภาคผนวกท้ายข้อตกลง ซึ่งสรุปย่อได้ง่าย ๆ ว่า ศาลประกอบด้วยผู้พิพากษา ๘ นาย^{๑๐} ซึ่งแต่ละนายได้รับแต่งตั้งจากมหาอำนาจทั้งสี่คือ สหรัฐอเมริกา สหราชอาณาจักร สหภาพโซเวียต และฝรั่งเศส ศาลมีอำนาจพิจารณาและลงโทษอาชญากรรมสงครามคนสำคัญของมหาอำนาจยักษ์ในยุโรปและกลุ่มของเอกชนหรือองค์การซึ่งกระทำผิดข้อหนึ่งข้อใดดังต่อไปนี้ คือ อาชญากรรมต่อสันติภาพ (Crimes against Peace) อาชญากรรมสงคราม (War Crimes) และอาชญากรรมต่อมนุษยธรรม (Crimes against Humanity) ธรรมนูญกำหนดในมาตรา ๖ ว่า อาชญากรรมเหล่านี้มีความหมายอย่างใดดังปรากฏในตอนที่หนึ่งของมาตรา ๖ นี้ว่า

ก) อาชญากรรมต่อสันติภาพ นั้นคือการวางแผน เตรียมการเริ่มหรือกระทำสงครามรุกราน หรือสงครามละเมิดสนธิสัญญาข้อตกลงหรือคำประกัน หรือร่วมมือในแผนการหรือกระเตรียมเพื่อให้โดยลัทธมຈຸດประสงค์ข้างต้นนั้น

ข) อาชญากรรมสงคราม นั้นคือการละเมิดกฎหมายหรือจารีตประเพณีแห่งสงคราม การละเมิดจะรวมถึงแต่ไม่จำกัดเฉพาะแต่การฆาตกรรม ทารุณกรรม หรือข่มขืนประชาชนในดินแดนที่ถูกยึดครองเพื่อไปใช้แรงงานทาส การฆาตกรรมหรือทารุณกรรมต่อ

๘. ประเทศทั้ง ๑๘ คือ กรีซ เคนมารัก ยูโกสลาเวีย เนเธอร์แลนด์ เชคโกสโลวาเกีย โปแลนด์ เบลเยียม เชนีไอเปป ออสเตรีย ฮอลันดา นอร์เวย์ ปานามา ดัตช์ เนเธอร์แลนด์ นิวซีแลนด์ อินเดีย เนเธอร์แลนด์ อูรุกวัย และ ปารากวัย

๑๐. ผู้พิพากษาคือ Sir Geoffrey Lawrence จากสหราชอาณาจักร นาย Francis Biddle จากสหรัฐ ศาสตราจารย์ Donnedieu de Vabres จากฝรั่งเศส และพลตรี I.T. Nikitchendo จากสหภาพโซเวียต

เขลยศึก หรือมุกดสีในทะเล การฆาตกรรมตัวประกัน การปล้นสะดมทรัพย์สินของรัฐหรือของเอกชน การทำลายเมืองหรือหมู่บ้านอย่างราบเรียบ หรือการทำลายอื่น ๆ ซึ่งไม่มีความจำเป็นทางทหาร

ค) อาชญากรรมต่อมนุษยธรรม นั้นคือการฆาตกรรมการจำกัดขมขู่ การเอาตัวลงเป็นทาส การบังคับข่มขืน หรือการกระทำไร้มนุษยธรรมใด ๆ ต่อประชาชนพลเรือนก่อนหรือหลังสงคราม หรือการทำลายล้างเนื่องจากเหตุผลทางการเมือง เชื้อชาติหรือศาสนาโดยเกี่ยวพันกับการกระทำอาชญากรรมใดที่อยู่ใต้อำนาจของศาลนี้ ไม่ว่าจะการกระทำนั้นจะเป็นการละเมิดกฎหมายภายในของประเทศนั้น ๆ หรือไม่"

มาตรา ๖ เป็นมาตราที่สำคัญที่สุดของธรรมนูญ เนื่องจากได้กำหนดหลักการที่สำคัญ ๒ ประการ คือ -

๑. การกำหนดว่าการกระทำใดบ้างถือเป็นความผิดที่ศาลสามารถลงโทษได้ ซึ่งมีอยู่ด้วย ๓ ประการคือ อาชญากรรมต่อสันติภาพ อาชญากรรมสงคราม และอาชญากรรมต่อมนุษยธรรม กล่าวโดยง่าย ๆ อาชญากรรมต่อสันติภาพก็คือการทำสงครามรุกราน อาชญากรรมสงคราม คือการทำสงครามที่ผิดกฎเกณฑ์ และสนธิสัญญาเกี่ยวกับการทำสงคราม เช่น การฆ่าเขลยศึก หรือการปล้นสะดมทรัพย์สิน เป็นต้น อาชญากรรมต่อมนุษยธรรม คือ การปฏิบัติต่อบุคคลพลเรือนของชนอบ่างไร้มนุษยธรรม ซึ่งหมายถึงการปฏิบัติต่อชาวบิวันนั้นเอง

๒. การกำหนดว่าศาลมีสิทธิพิจารณาคดีคือ เอกชน การลงโทษ ศาลกระทำต่อเอกชนได้ คือ เอกชนต้องรับผิดชอบต่อการกระทำเป็นส่วนตัว

จากจากมาตรา ๖ แล้ว ธรรมนูญยังกำหนดหลักเกณฑ์ที่สำคัญ ๆ อีกเช่นในมาตรา ๘ กำหนดว่าการที่เอกชนกระทำในนามของรัฐ จะไม่ทำให้บุคคลนั้นพ้นผิด และ

๑๑. ธรรมนูญศาลทหารระหว่างประเทศ ณ บูเรมเป็ก ๔ สิงหาคม ๑๙๔๕ มาตรา ๖

มาตรา ๔ กำหนดว่า จำเลยจะอ้างว่าทำตามคำสั่งผู้บังคับบัญชาเป็นข้อแก้ตัวมิได้ ถ้าผู้มีอำนาจตัดสินว่าผิดหรือไม่ผิด ถ้าตัดสินว่าผิด การลงโทษสำหรับบุคคลเหล่านั้นตามมาตรา ๗ ศาลมีอำนาจลงโทษประหารชีวิตหรือโทษอื่นที่เห็นสมควร สำหรับองค์การศาลมีอำนาจตามมาตรา ๘ ที่จะประกาศว่าองค์การที่ถูกกล่าวหาเป็นองค์การอาชญากรรม (criminal organization).

มาตรา ๑๘ ของธรรมนูญโลกกำหนดให้ประเทศสัมพันธมิตรทั้ง ๔ ตั้งอัยการขึ้นประเทศละ ๑ นาย ซึ่งประเทศสัมพันธมิตรก็ได้แต่งตั้งขึ้น อัยการไต่ประจุมหาปรักกัน และไต่รวมลงนามในคำฟ้องในวันที่ ๖ ตุลาคม ๑๙๔๕ ในวันที่ ๑๔ ตุลาคม อัยการไต่เป็นคำฟ้องต่อศาล ความร่างคำฟ้องมีผู้ลงนามนำ ๑๘ คนถูกกล่าวหาว่ากระทำผิด บุคคลเหล่านั้นคือ Herman Wilhelm Goring, Rudolf Hess, Joachim von Ribbentrop, Robert Ley, Wilhelm Keitel, Ernst Kaltenbrunner, Alfred Rosenberg, Hans Frank, Wilhelm Frick, Julius Streicher, Walter Funk, Hjalmar Schacht, Gustav Krupp von Bohlen und Halbach, Karl Dönitz, Erich Raeder, Baldur von Schirach, Fritz Sauckel, Alfred Jodl, Martin Bormann, Franz von Papen, Arthur Seyss-Inquart, Albert Speer, Constantin von Neurath และ Hans Fritzsche. แต่ในการพิจารณาคดีจริงลงมีเพียง ๒๒ คน เนื่องจากศาลตัดสินว่าไม่สามารถจะพิจารณาคดี Krupp ได้เนื่องจากเขาสุขภาพ

๑๖. อัยการทั้ง ๔ คือ นาย Robert H. Jackson จากสหรัฐอเมริกา นาย Francois de Menthon จากฝรั่งเศส นาย Hartley Shawcross จากสหราชอาณาจักร นาย R. Rudenko จากสหภาพโซเวียต

๑๗. Goring เป็นผู้บัญชาการทหารอากาศเยอรมัน Hess เป็นรองผู้นำ Ribbentrop เป็นรัฐมนตรีกระทรวงการต่างประเทศ Ley เป็นหัวหน้าหน่วยควบคุมการ

ไม่ก่อกองกำลังภายในและจิตใจ และ Robert Ley ได้เขานกขตัวเองในหนังสือ แค่
 เพียง ๒๑ คนที่ปรากฏตัวในศาล เนื่องจาก Martin Bormann ได้หายสาบสูญไป และ
 ยังจับตัวมิได้ ศาลได้ตกลงใจพิจารณาคดีทั้ง ๆ ที่จำเดิมมิได้มาศาล นอกจากการสั่งให้
 ลงโทษตัวบุคคลอื่นที่หัวหน้าของเยอรมันแล้ว อีกการยังขอให้ศาลประกาศสั่งว่า องค์การต่อไป
 นี้เป็นองค์การนาซีเยอรมัน คือ คณะรัฐมนตรี Leadership Corps of the Nazi Party,
 S.S., S.D., S.A., ตำรวจลับ (Gestapo) เสนาธิการกองทัพและกองบัญชา

ไรน์แรงงานกรมกร Keitel เป็นเสนาธิการกองบัญชาการทหารสูงสุด Kaltenbrunner
 เป็นหัวหน้าตำรวจรักษาความมั่นคง Rosenberg เป็นนักปรัชญาของพรรคนาซี Frank
 เป็นผู้ว่าราชการไปแดนที่ถูกยึดครอง Frick เป็นรัฐมนตรีมหาดไทย Streicher
 เป็นบรรณาธิการหนังสือพิมพ์ต่อต้านยิว Funk เป็นรัฐมนตรีเศรษฐกิจ Schacht
 เป็นรัฐมนตรีเศรษฐกิจ Krupp เป็นประธานบริษัทเหล็กอาวู Krupp Dönitz เป็น
 ผู้บัญชาการกองเรือดำน้ำและประมุขของเยอรมันต่อจากฮิตเลอร์ Raeder เป็นผู้บัญชาการ
 ทหารเรือ von Schirach เป็นผู้นำยุวชนนาซีของพรรค Sauckel เป็นหัวหน้าหน่วย
 ความคุมการไรน์แรงงานกรมกร Jodl เป็นเสนาธิการกองบัญชาการทหารสูงสุด Bormann
 เป็นเสนาธิการของฮิตเลอร์ von Papen เป็นนายกรัฐมนตรีและเอกอัครราชทูตประจำ
 ฮอลแลนด์และเซอร์เบีย Seyss-Inquart เป็นนายกรัฐมนตรีฮอลแลนด์และรัฐมนตรีกินแดนเน
 เเจอร์แดนที่ถูกยึดครอง Speer เป็นรัฐมนตรีกระทรวงการผลิตอาวุธในสงคราม von
 Neurath เป็นรัฐมนตรีกระทรวงการต่างประเทศ และ Fritzsche เป็นหัวหน้าฝ่ายวิทยุ
 ในกระทรวงโฆษณาการ

๑๘. Gallagher, Richard, Nuremberg: the Third Reich on Trial,
 von Book Division, 1961, p.15 โปรดดูมาตรา ๑๖ ของธรรมนูญว่าด้วยการกำหนด
 ว่า ศาลอาชญากรรมโลกที่นครลินคอล์นได้แก่บุคคลอื่นมิได้ปรากฏตัวในศาล

๑๙. Leadership Corps เป็นองค์การกลางของพรรคนาซี S.A. เป็นกอง
 ทหารของพรรค S.S. เป็นหน่วยกำลังสำคัญของ S.A., S.D. เป็นตำรวจและหน่วยสืบ
 ราชการลับของพรรค

การทหารสูงสุด

ขอกล่าวถึงข้อเท็จจริงที่ปรากฏในไป่ตามแนวของธรรมนูญ มื้อนี้ด้วยกัน ๔ ข้อ

กล่าวโดยสรุปคือ

ข้อหาที่หนึ่ง การวางแผนการร่วมกันหรือการวางแผนกระทำผิด (The Common Plan or Conspiracy) คือ การเตรียมการต่าง ๆ ของผู้ถูกกล่าวหาในการกำจัดพลเรือนสันติภาพ อาชญากรรมสงครามและอาชญากรรมต่อมนุษยธรรม

ข้อหาที่สอง อาชญากรรมต่อสันติภาพ (Crimes against Peace) อัยการฟ้องว่าจำเลยได้กระทำสงครามรวมกันกับอีกหลายประเทศและสนธิสัญญาฉบับต่าง ๆ

ข้อหาที่สาม อาชญากรรมสงคราม (War Crimes) อัยการฟ้องว่าจำเลยได้กระทำผิดกฎหมายของการทำสงคราม เช่น ฆาตกรรมและทารุณกรรมต่อพลเรือนในดินแดนที่ตนยึดครอง บังคับนำตัวบุคคลจำนวนมากออกจากดินแดนที่ถูกยึดครองเพื่อไปทำงานในเยอรมัน ฆาตกรรมและทารุณกรรมเชลยศึก ฆาตกรรมตัวประกัน ปล้นสดมภ์ทรัพย์สินสาธารณะและส่วนบุคคล ทำลายเมืองและหมู่บ้านโดยไม่มีความจำเป็นทางทหาร และบังคับให้พลเรือนในดินแดนที่ถูกยึดครองให้สามารถจะเมืองตรงต่อรัฐผู้สงคราม

ข้อหาที่สี่ อาชญากรรมต่อมนุษยธรรม (Crimes against Humanity) อัยการฟ้องว่าจำเลยได้ทำการฆาตกรรมและใช้แรงงานทาสต่อชาวปิวตั้งก่อนและระหว่างสงคราม

ในคำฟ้องแต่ละข้อหาอัยการได้ให้ตัวอย่างรายละเอียดมากมาย เพื่อพิสูจน์ข้อเท็จจริงในบรรดาผู้ที่ถูกพิจารณาคดี ๒๒ คน ๑๒ คนถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดทั้ง ๔ ข้อ ๖ คนถูกกล่าวหาว่าทำผิด ๓ ข้อ และ ๔ คนถูกกล่าวหาว่ากระทำผิด ๒ ข้อ ส่วนองค์การ คณะรัฐ

๑๖. รายละเอียดของข้อหาไป่รคดู Indictment presented to the International Military Tribunal 18th October 1945, London His Majesty's Stationery Office.

มนตรี Leadership Corps, S.S., S.D., S.A. ดำรงตำแหน่งสมาชิกกองทัพอากาศ และกองบัญชาการทหารสูงสุดถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดทั้ง ๕ ข้อ

ในวันที่ ๒๐ พฤศจิกายน ๑๙๔๘ ศาลพิจารณาคดีเป็นวันแรก ประธานผู้พิพากษา Geoffrey Lawrence แห่งอังกฤษได้ถามจำเลยเป็นราย ๆ ไปว่าจะปฏิเสธหรือสารภาพ จำเลยทุกคนปฏิเสธ การพิจารณาคดีกินเวลาเกือบหนึ่งปี ศาลได้ประชุมพิจารณาคดีถึง ๕๐๓ ครั้ง พยาน ๓๓ คนมาให้การต่อศาลเป็นฝ่ายอัยการ และ ๒๑ คนมา เป็นพยานจำเลย นอกจากนี้ยังมีบุคคลอื่นอีก ๑๓๓ คนที่เป็นพยานโดยการตอบทางหนังสือต่อคำถามต่าง ๆ อัยการได้แสดงพยานเอกสารต่าง ๆ มากมายเป็นพัน ๆ ฉบับในการพิจารณา

หลังจากการพิจารณาที่ยาวนานจาก ๒๐ พฤศจิกายน ๑๙๔๘ ถึง ๒๕ กันยายน ๑๙๔๘ ศาลได้อ่านคำพิพากษาในวันที่ ๓๐ กันยายน และ ๑ ตุลาคม ๑๙๔๘ ในคำพิพากษา ศาลได้พยายามพิสูจน์ในข้อเท็จจริงว่าได้เกิดการกระทำสงครามรุกราน สงครามฉีกกฎเกณฑ์ของการทำสงครามและอาชญากรรมต่อมนุษยธรรม โดยบุคคลต่าง ๆ ที่ถูกกล่าวหาว่าควรต้องรับผิดชอบ ดังนั้นส่วนใหญ่ของคำพิพากษาจึงเป็นประเด็นข้อเท็จจริง ซึ่งศาลพบว่าได้เกิดการกระทำอาชญากรรมจริงกล่าวขึ้นจริง ในประเด็นกฎหมายศาลพยายามระบุว่าศาลจะต้องปฏิบัติตามธรรมนูญศาลที่ลงนาม ณ กรุงลอนดอน แต่อย่างไรก็ตาม ศาลได้พยายามให้เหตุผลหรือจะถือว่าธรรมนูญถูกต้องกับหลักกฎหมายระหว่างประเทศ ศาลได้กล่าวถึงการละเมิดสนธิสัญญาต่าง ๆ เช่นสนธิสัญญาปารีส ๑๙๒๕ สนธิสัญญาไม่รุกรานที่เบอร์ลินทำกับประเทศต่าง ๆ ว่านั่นคือสงครามก่อสันติภาพ ในคำพิพากษาที่มีหัวข้อว่า The Law of the Charter ศาลพยายามให้เหตุผลว่าธรรมนูญเป็นสิ่งที่ถูกต้องแล้ว ไม่เป็นกฎหมายขัดหลัง กฎหมายระ

๑๓. Judgement of the International Military Tribunal for the Trial of German Major War Criminals, Nuremberg, 30th September and 1st October, 1946, London His Majesty's Stationery Office, p. 2.

๑๔. Ibid., pp. 38 -42

หว่างประเทศซึ่งคล้ายกับเอกชนได้ และการอ้างว่าทำตามคำสั่งผู้บังคับบัญชาไม่ทำให้บุคคลพ้นโทษ และในหัวข้อที่ชื่อว่า The Law relating to War Crimes and Crimes against Humanity^{๑๔} ศาลได้ให้เหตุผลว่าอาชญากรรมสงคราม (War Crimes) และอาชญากรรมต่อมนุษยธรรม (Crimes against Humanity) ทำไม่จึงสมควรจะเป็นความผิด จึงอาจกล่าวได้ว่าถึงแม้ส่วนใหญ่ของคำพิพากษาจะเป็นในประเด็นข้อเท็จจริงว่าบุคคลและองค์การที่ถูกกล่าวหาได้กระทำการที่ถือว่าเป็นความผิดตามกฎหมายหรือไม่ แต่ส่วนสำคัญอีกส่วนหนึ่งรองคำพิพากษาคือการพยายามให้เหตุผลว่ากฎเกณฑ์ที่มีบัญญัติในธรรมนูญโดยเฉพาะ มาตรา ๒ นั้นชอบแล้ว และข้อโต้แย้งของจำเลยในแง่กฎหมายจึงไม่อื่น ถึงที่กล่าวแล้วในบทนำ ผู้เขียนมีความประสงค์ที่จะพิจารณาว่ากฎเกณฑ์ของธรรมนูญ และเหตุผลที่ศาลให้สนับสนุนธรรมนูญว่าชอบด้วยหลักเกณฑ์ทางกฎหมายระหว่างประเทศหรือไม่ ปัญหาข้อเท็จจริงอันนอกขอบเขตของวิทยานิพนธ์ฉบับนี้

ตามคำพิพากษาจำเลย ๑๒ คนถูกตัดสินประหารชีวิตโดยศาลแขวงลอนดอน^{๑๕} ๓ คน จำคุกตลอดชีวิต ๓ คน จำคุก ๒๐ ปี จำคุก ๑๕ ปี ๑ คน ๑๐ ปี ๑ คน และตัดสินปล่อย ๓ คน แต่ถูกตัดสินประหารชีวิตก็มี Goring, von Ribbentrop, Keitel, Kaltenbrunner, Rosenberg, Frank, Frick, Streicher, Sauckel, Jodl, Seyss-Inquart และ Bormann สำหรับ Bormann ถูกตัดสินประหารทั้ง ๆ ที่ยังจับตัวไม่ได้ คือเป็นการพิพากษาโดยที่ไม่มีจำเลยอยู่ที่หน้าศาล ผู้ที่ถูกตัดสินจำคุกตลอดชีวิตมี Hess, Funk และ Raeder ส่วน von Schirach และ Speer ถูกจำคุก ๒๐ ปี von Neurath ๑๕ ปี Dönitz ๑๐ ปี Schacht von Papen และ Fritzsche ตัดสิน

๑๔. Ibid., pp. 64 - 67.

๑๕. การประหารโลบแขวงลอนดอน ถือกันว่าเป็นการลงโทษประหารที่ถูกต้องประหารได้เกียรติยศที่สุด เป็นที่เห็นกันว่าสัมพันธมิตรมุ่งจะไม่ให้เกียรติอาชญากรนาซี จึงได้ใช้วิธีนี้ แทนที่จะเป็นวิธีอื่นที่มิได้เกียรติยศเท่า เช่นยิงเป้า

ปลดปล่อย ในบรรดาผู้ถูกตัดสินลงโทษทั้ง ๑๔ คน มี ๖ คนถูกตัดสินว่าทำผิดทั้ง ๔ ชั้นหา นอก
นั้นถูกตัดสินว่าทำผิด ๓ ชั้นหาบ้าง - บ้างหรือบางคนที่ชั้นหาเดียว องค์การ S.S., S.D.
ตำรวจลับ และ Leadership Corps ถูกประกาศเป็นองค์การอาชญากรรม แดงองค์การ
S.A. ละรัฐมนตรี เสนาธิการกองทัพบกและกองบัญชาการทหารสูงสุด ศาลถือว่าบริสุทธิ์
ผู้พิพากษาจากสหภาพโซเวียตไม่มีใครเห็นด้วย โศกตัดสินแย้งไว้โดยต้องการให้
ถูกประหารชีวิต และ Schacht von Papen และ Fritzsche ไม่ควรได้รับการ
ปลดปล่อย ละรัฐมนตรี เสนาธิการกองทัพบกและกองบัญชาการทหารสูงสุดควรถูกตัดสินว่าเป็นองค์
การอาชญากรรมด้วย

หลังจากการอ่านคำพิพากษาสิ้นสุดลงเพียง ๑๕ วัน ในวันที่ ๑๖ ตุลาคม ๑๙๔๖
ก็ได้มีการลงโทษแขวนคอผู้ถูกตัดสินประหารชีวิต von Ribbentrop โดยถูกแขวนคอ
เป็นคนแรกเมื่อเวลา ๑ นาฬิกาตรง ตามมาด้วย Keitel, Kaltenbrunner, Rosenberg,
Frank, Frick, Streicher, Seyss-Inquart Sauckel และ Jodl ตามลำดับ
Goring ได้เข้าตัวตบไปเสียก่อนในห้องขังของเขา ๒ ชั่วโมงก่อนหน้า ส่วนพวกที่ถูก
ตัดสินจำคุกได้ถูกส่งไปบังเวียนจำ ๗ เมือง Spandau เพื่อรับโทษจำขังที่นั่น ขณะปัจจุบันก็
ยังมีอาชญากรนาซีอีก ๓ คนที่รับโทษจำคุกอยู่ ๗ เรือนจำแห่งนี้ คือ Hess, von Schirach

๒๑. Judgement, op.cit., pp. 132-148 Dissenting Opinion of
The Soviet Member of the International Military Tribunal,
Major General Jurisprudence I. I. Nikitchenko on the Judgement
concerning Schacht, von Papen, Fritzsche and Hess and the
accused organizations Reichscabinet, General Staff, and OKW.

๒๒. Shirer, William L., The Rise and Fall of the Third
Reich, Crest Book, 1960, p. 1483.

และ Speer.^{๒๓}

๒๓. Schirach กับ Speer จะได้รับการปลดปล่อยใน ค.ศ. ๑๙๖๖ เมื่อครบ ๑๐ ปีตามคำพิพากษา ส่วน Neurath, Raeder, Funk และ Dönitz ได้รับการปลดปล่อยแล้วใน ค.ศ. ๑๙๕๔, ๑๙๕๕, ๑๙๕๖ และ ๑๙๕๗ ตามลำดับเนื่องจากเหตุผลทางสุขภาพหรือเนื่องจากครบจำนวนปีที่ถูกตัดสิน โปรคกู Woetzel, op.cit., p. 15.